

43-50 ÉVESEK

bevonulásáról, mindennemű jogaikról és lehető kívánságaikról kimerítő felvilágosítást ad

TOLCSVAI NAGY BARNÁ dr.
a honvédelmi miniszterium önkéntesi ügyosztálya referensének most megjelent könyve:

A 43-50 éves népfelkelők útmutatója.

1. Kik tartoznak és kik nem a népfelkelési bevonuló szemlén megjelenni?
2. Kik vannak a szolgálat alól ideiglenesen felmentve?
3. Kik viselhetik az egyévi önkéntesi karpaszományt?
4. Kik nyerhetik vissza a tisztí rangjukat?
5. Volt tisztek és tisztjelöltek kiképzési tanfolyama.

ÁRA:
1 K 50 fill.

ÁRA:
1 K 50 fill.

A VÖRÖS KERESZT

(A genfi egyezmény ismertetése.)

Irta:

MOLNÁR VIKTOR

nyug. államtitkár

Ára 60 fillér.

Megjelent a Magyar Könyvtárban.

A NEGYEDIK

füzet jelenik már meg

A VILÁGHÁBORU NAPLÓJÁBÓL.

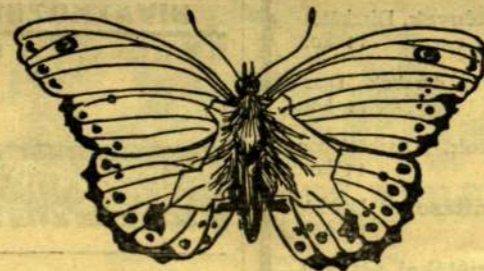
(A «Magyar Könyvtár» új sorozata.)

Mindent felölel, ami a háború teljes és hű képét visszatükrözi: a diplomáciai aktákat, a hadvezetőségek jelentéseit, az egyes csaták leírásait s azokat a közléseket, amelyekből az események érthetővé válnak. Ára 60 fill.

A Magyar Könyvtár szenzációs száma!

Átszakáll vagy paróka az emberi csak akkor teszi felismerhetetlenné, ha egyszerűsággal a szemöldökét is megváltoztatja. Az átöltözésnél a homlok és a koponyarész is fontos szerepet játszik. Ha összehasonlítjuk a két első képet, azonnal észrevehetjük, mennyire megváltoztatja az arcot a szemöldökök sűrűsítése és a homlokba fésűt haj hátrastmítása. A 3. kép azt a változást mutatja, a melyet átszakáll és paróka idéz elő.

Es a pillangó egy várnak a körvonalait és az ott lévő árnyak elhelyezését és minőségét ábrázolja. A szárnyakra rajzolt felek a vonalak között nem jelentenek semmit, a vonalakra tett pontok azonban pontos felvilágosítással szolgálhatnak az árnyak fajtájáról és nagyságáról.

Ujabb példa arra, hogyan változathatja meg az ember a külsejét. Az átöltözökés két pillanat alatt történt.

A hadikémekről általában és különösen az angol kémrendszer titkairól

rendkívül érdekesítő leleplezéseket tartalmaz

a „MAGYAR KÖNYVTÁR” legújabb füzete:

EGY ANGOL ALTÁBORNAGY KÉMKEDESE

SIR ROBERT BADEN-POWELL ÖNVALLOMÁSAI

ÁRA 60 FILLÉR.

Megrendelhetők: LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-i. Budapest, VI., Andrássy-ut 21. és minden könyvkereskedésben.

Franklin-Társulat nyomdája, Endrőpest, IV., Egyetem-utca 4. sz.

40. SZ. 1915. (62. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, OKTÓBER 3.

Szerkesztőségi iroda: IV. Vármegye-utca 11.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám
ára 40 fillér.

Előfizetési
feltételek:

Egészévre — — 20 korona.
Félévre — — — 10 korona.
Negyedévre — — 5 korona.

A «Világkrónika»-val
negyedévenként 1 koronával
több.

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meg-
határozott viteldíj is csatolandó.

KATONÁINK A KÉP ELŐTEREBÉN LÁTHATÓ MÉG LE NEM ARATOTT BUZAFÖLDÖN KERESZTÜL INDULNAK ZAWALOW ELŐTT A ROHAMRA.
(Egy órával később az orosz frontot már áttörtük.)

A TARNOPOL KÖRÜLI HARCOKBÓL. — Balogh Rudolf, a harcstérre kiküldött munkatársunk felvétele.

NOÉMI FIA.

REGÉNY. IRTA LACZKÓ GÉZA.

(Folytatás.)

Egész délelőtt ott lebzelt a színház körül, hol kint sétált az egyiptomi cigarettáin kéjelgő színészeket, hol a sötétes színpad-kerületen borkált a jelenésükről szabadultakkal suttogva vagy beült egy páholyba s ha tetszett neki egy-egy ötlet, hangos hahótára fakadt. A rendező fölütötte fejét kis lámpása mellől, arra nézett és inkább mosolygott. Ha Arabella korán végzett, elvitte ebéd előtt még egyet sétálni: — Édes Aranyos, én meg vagyok magáért röknyödvé! Az utolsó bűdös dekorátort is szeretem magáért. Nem maga az első színész is ismeretségem...

— Tudom! — vágott közbe sértődötten a lány.

— ... jó, ne haragudjék, nem azért mondom, hanem azért, mert az, az eddig mind csak nő volt. Velük semmi közöm nem volt a színházhoz, De a mióta magát ismerem, valóságos hím színházi mama lett belülem, bizony isten, ne nevésem, ez komoly! Maga mégis csak nagy művésznek lehet, kis lányka, hogy így hozzáfűz engem ehhez a paesmagos vászon világhoz! Magát a színpadon is szeretem, tán ott még jobban, mint nem a színpadon, tudja a fene! Ez érdekes eset! Olyan jól érzem magamat... Aztán maga szeret engem, nem úgy, mint dícső elődei... na nem, erről nem is szabad beszélni... Arabella! a görői szintársulat kültagja éhes, menjünk haza!

Arabella boldog bosszankodással nevetett, belekarolt a férfiba s «A koldusdiák keringőjét dudolászva, ment hozzásimulva hazafelé a Tejfeles utcába.

— Lányi mama, ez a töltött káposzta nagyszerű! — áradozott ebéd közben Szillánghy. — Holnap, kérem, spenótot fog főzni, jó?

— Télen spenótot? — hült el az özvegy.

— Itt van mama, öt forint, vegyen rajta spenótot, mert holnap spenót lesz éve.

— Tegye el a pénzt, Dini! — toltá vissza az abroszon Lányiné.

— Hát nem teszem el, nagyszerű! Én maguknál akarok enni, hát hozzájárulok a konyhához, ez nem nem tudom micsoda! Inkább majd elszámunk, nem bánom. Azt csak nem kívánhatom, hogy maguk etessenek. A pénzt elteszi, mert spenót lesz éve!

— Nem szeretem én ezt az egészet! — rázta haraggal fejét az özvegy.

— Mama, most már mindegy, ez így van, holnap pedig lesz szives és egy nagyszerű, kicsit borsos spenótot fog csinálni.

— Csak a tetejét meghinteni vagy belekeverni előbb? — kérdezte durcúsan, foghegyről Lányiné, a pénzt mély szoknyazsebébe gyömöszölve.

— Bele, bele, bele! — mosolygott győztesen a nagy úr.

Arabella a két hangos, epés ember között összehúzódva, szerényen evegetett. Röstellte magát kettejük előtt mindegyikükért, de nem szólt, mert nagyon, nagyon szerette őket.

XIX.

Nem megváltás, nem betetőzés, kezdet volt ez a szerelem, kezdete új bálnak, új küzködésnek. Ha az öltözében fűzőt kellett venni, szegyenlősen fordult a fal felé s míg nekiperulva préselte magát, ingerülten remegett orrcimpája s nem egyszer futotta el könny szemét. Szíve, agya éhén kívül régen alig ismert mást s mostanág gyakran lehetetlen ételek után égetett az innye lehetetlen időben. Anyja egyre a külszint, a külszint emlegette; Szillánghy is megcsendesedett, csókja védett s már nem követelt.

Egyszerű, teljesebb, az igazi lett élete? Nem! — kérdezte sokszor s felett rá esüggőten. S a művészet? Ha lelkiében ép oly világos marad ítélete, mint volt régen, ha nem foglalja le majdnem teljesen figyelmét szegény kis teste áldott átalakulása, rettenete látta volna be, hogy a művészetből az utolsó pár hónapban

csak színpad, mesterség maradt meg s az is mennyi ajjal-bajjal. Az öltözében hőség fullasztotta, színpadon lámpa kápráztatta, sörös lehellet, cigarettás száj undorította el hirtelen: néha, a legközönyösebb jelenetben, ingerültté élesedett a hangja s szeretett volna mindent odacsapni, parókat, szines rongyot s elbujni valahová, valami jó, édes sötétségbe s aludni hosszan, hosszan s mindig csak nyújtózkodni. Mindvégig úgy se mehet így! Hétről-hétre közeledik a nap, hogy oda kell hagynia szerepet, nyullábat, ágálást, mindent s félreszökni egy csöndes, tiszta zugba... Ennél a gondolatnál aztán elidőzött, boldogasszonyos mosoly rafa-elezte arcát s meghatott képzelete rózsás kezeskével, apró főkötővel, gyermeki multját visszarágyogó tükrös kis szemekkel foglalkozott órák hosszat boldogan s az áldott állapot szent optimizmusa pár napját újra meg-aranyozta.

Ilyenkor... belekarolt Szillánghyba, a ki tővel-heggyel össze hagyta gazdaságát s utánuk jött Szombathelyre, és elsalt vele messze a mezőre, a hol virágillat tolaszik a tüdőbe, magával hozva zörrenő bokor, zöld tenyérkével integető lomb békéjét, hangtalan tífresét, alázatos élet-elfogadását. Mind a ketten arra gondoltak, a ki jönni fog... mint kicsiny világuk Megváltója, vagy mint Antikrisztusa? Nem kérték, nem vitatták, nem is szóltak róla, csak összesimultak, összenéztek, úgy keresték egymás szemében a sejtető jövő maga adta feleletét, mert oktalan kérdéssel, találgatással belemarkolászni félték.

Ilyenkor... csöndes nevetgélés közt vacsoráztak a balatonfüredi kis szobában, a mely, tized magával a színpad körül, egyetlen aijtáját a kulisszák közé, egyetlen ablakát a körökörül bűgő, bókóló erdőre nyitotta. Arra gondoltak, a mi lesz s ezért csak arról beszéltek, a mi volt: Szillánghy birtokszerező, kardos ősről, török időkben latinul magyar grammatikát író úkapáról; Lányiné kalandos faluzásokról, Arabella gyermekkoráról, régi nagy színészekről.

Ilyenkor... előadás után a Balaton partján ülve, a félalomban csobogó vizen túl csillogó pontoskákra találgatták, házbán ége vagy jelzőfénynek lobog?

Vagy leghátul lépegettek néhány csöndesebb vérű jóbarátal Arács felé a kölyök fenyvesben és Tihany fokának kilátást nyitó ösvényein, míg előttük a vidám kirándulás szétfolyó, elnyúló, összetömörülő, tarka, nevetéses zaja kavargott. Vagy ott ültek a nagyterem egy zugában s nézték az Anna-hál tapsoló fáncazt, hallgatták olvadva valsezerező, esárdást lüktető zenéjét... Lomb árnyán pihentek valahol elvonulva s napfény, távoli cigányzene hangja bujkált a zöld minétet hajladozó fák között... csolnak ringatta őket... gypc báronyult heverésük alatt... illanó órák, boldog pillanatok!

A nyári tűzben ébren álmodó föld kurta éjszakáit azonban sietős akony, justa hajnal nyújtotta egyre hosszabbabb; Lányiné már megjárta Budát lakás-keresni; ládák nagyját elvitte a hajó; jövendő utódja már bemutatkozott a kéttornyu, terrasos kis szinkör elnéző uri közönsége előtt s a faderekakra, bódéfalra, rácos tartóba föleszirtelt színlapok élén egyszer csak fölfeketelt nagy betűkkel: «Lányi Arabella utolsó felléptél, Lecouvreur Adrienne».

Szívszorongás kinezta bizonytalan félelmével, riasztó képeivel Arabellát egész nap. Adrienne meghal a színpadon s vajjon nem hál-e vele meg ő is örökre? Lesz-e még egyszer az, a ki volt s túléli-e vajjon az életadást? milyen rettenetes öntudatérhesztő határhoz érni, a mely mintegy rád kiált: «Emlékezz és nézz a jövőbe! Vég vagyok és kezdet, bizonytalan mosolyu mult vége, mosolygó bizonytalanság kezdete; bajnak határa, örömhajnalás mesgyéje... nem, nem, ez mind öröm volt, mért nem hiszed? Most jön a bánat, születés és szülő örök bánata!»

Hátha meghalna, ő, ha meghalhatna ott a színpadon! Eszébe jutott Moliere, a szerepébe beléhaló képzelt beteg és szelie kutatót emlékezetében más művészek után, a kik ott haltak meg a színen s az ügyvel nem írta fel őket botrány okozásért... Botrány!... Ó, milyen jó lenne az instrukciót betű szerint követni, hisz egész életében úgy dolgozott mindig azon, hogy az utolsó betűig híven kövesse a legkisebb instrukciót is... Mért nem válthatja be most azt a zárójelbe írt, aláhuzott kis szót: meghal! Hogy megegyezsűrösödnék minden!... az öreg sírna, tán Dini is, legkedvesebb szerepeit tán koporsójába tehetnék, hisz nem nagy költség újra lemásoltatni őket... s ki tudja, mi maradna el a világból, milyen szegény kis élet, milyen testi vagy lelki nyomorúság?...

... s a mint újra maga elé tekintett a kis hármas tükörbe, két könnyesepp ezüstös suhanását látta a piros festék fölött s mire fölszárította volna őket, két meleg túsúrast érzett a derék kivágásában pihegő mellén. Önkéntelenül körültekintett, pedig egyedül volt az öltözőben, Bouillon hercegné és Athenais a színpadon csicseregtek a fakó skepticizmus léhaságnak is léha szellemes mondásait. Egy kis fehértő, némi pudor s akár kezdődhetik a második felvonás:

— «Megismerem hatalmad, Amurát. Távozzatok! Zárjátok be a serailt» — nem, így nem jó — «Távozzatok! zárjátok be a serailt s térjen minden a szokott rendre vissza!» — olvasta még egyszer át sietve Arabella jelenését, az egész felvonást, aztán utána a harmadikat, negyediket, az ötödik elejét, de a haldoklási jelenettől gyorsan visszalapozott megismerem-hatalmad-Amurát-hoz.

A magasabbrendű, természetes ember s az affektált, romlott társadalom küzdelmének ezt a gyöngé drámáját amúgy is szerette, mivel játéknak életszerűsége itt domborodott ki legjobban az akkori modoros szavazásból, de ezen az estén gyűlölete és szerelme kétszeres erővel lobogott Bouillon hercegné és Szász Maurice gróf felé, a kiket túlfeszített idegeinek heve az Élet és a Férfi szimbolumává tágított előtte. A hosszú sorban lábaihoz felhúzódó csokrokra, koszorúkra, a tüntető tapsfürgetegekre bágyadtan mosolygott, szemében viharzó érzéseinek könnyes fátvólától nem látta, szíve ijesztő dobogásától nem hallotta őket... Neki ma feladata van! Megvívni ezt az áldatlan küzdelmet s elbukni, hátra hanyatlni, csukott szemmel kissé megpihenni. Volt szava, mozdulata, a melynél a meglepetés moraja futott végig az első sorokon, páholyokon s volt jelenet, a melyben hangja rikácsolóvá esuklott s már bántó természetességgel vágta a hercegnő szemébe lázas megvetését. Egy-egy villanásban kíméletlenné szilajult, mint egy anya, mert van, lesz már kiért, ha úgy fordul szüksége; a szerelmi jelenetek alatt pedig olyan tapadó hévvel meredt a szerepből ki-kieső Maurice-ra, hogy fura gondolatokat támasztott a délezeg legényben s hogy Szillánghy ott a páholy mélyén, megértve, hirtelen elkomorlyodott. De mindent összevéve látszott, hogy siet, mint a ki küzd, mert a porondra löktek s minden elkezeredett csapása a végső akar lenni, hogy félrevonulhasson sebeit simogatni síró, kéjes szenvedéssel.

Vége az ötödik felvonás elé csilingelt a csengő, s megjelent a színen fehéren, fehérben, lázas szenvedőn. Vergődése alatt fesszengővé izgult a közönség, zsebkendők, jóleső sóhaj emelkedett itt is, ott is, aztán egyszerre minden elnémult, megkövült, kívülől behallzott a környező erdőt zúgató szél s az őrzégs híres jelenete sírt, turbékol, dühöngött a tanácstalanná gyávult szász gróf oldalán...

— Hallgass... jelenésre kell mennem... ó, mily pompás közönség!... minden szem rajtam csügg... s kíséri mozdulatomat. Mily jók... mennyire szeretnek... Ah, ott a pá-

holyban... ez ő!... felém mosolyog!... Jó napot, Maurice!

Szillánghy elfordította fejét e tekintet elől s mint a ki ébredni akar, végigdörzsölte szemét.

Pillanatnyi csönd. Kint gallyakat tördelt a szél s valami ág valahol a tetőn kopogott távoli neszzel.

A nagy úrban homályos sejtelem kezdett derengeni az érzés szentségéről s arról, hogy az élet talán súlyos kötelesség.

— Adrienne! Adrienne! — kiáltott egészen megzavarodva a színpadon Maurice.

Szillánghy odanézett s Arabella hangja szomorú halkulással kezdte Adrienne búcsuját:

— Oh, színházi dícsőség! Szívem nem fog többé dobogni, lángoló izgatásod miatt. És te, hosszas tanulmányaim gyümölcse, isteni művészet, melyet úgy bálványoztam — eltűnsz örökre!... Semmi sem marad utánunk, mint egyesek emlékezete! — fuldokolta lágyan a belsejét tépő zokogást. — A tiétek, úgy-e? — tekintett körül s omlott a könny orozáján két felől. — Isten hozzád, Maurice! Isten veletek, barátaim! — suttogta ajkait szétnyitni felő mozdulattal s feje mellére hanyatlott.

— Meghalt! meghalt! — kiáltott Michonnet s a halott két vállát nagy zokogás rázta.

MÁSODIK RÉSZ.

I.

A mint kilépett az elcsöndesülő ódon épületből, a melyben hajdan karmelita zsolozsma zengett s most Thalia templomává világiasodva árvult szerényen a komoly, királyi nyugalmu környezetben a Várhegy kihalt magasán, megállt egy percze s tanácstalanul tekintett körül.

A kurta, keskeny utcán szüppedőre nőtt a hangfogó hó hideg, fehér bársonya; a lámpák nimbuszában csillogó pelyhek kergetőztek lustán; fekete sáros jó budai nénik ropogtatták a havat késlekedő hazamenésben; nyikkanós rugóin lengve hangtalanul gurult egy fényes fekete hintó, az utolsó.

Mégis!... így egyedül menni haza éjszaka! — gondolta Arabella. Félni nem félek, de ezek a szűk kis utcák, házatlan utak, mig az ember leér! Kellemtelen.

— Vár valakit, Lányi? — lépett melléje hátulról egy nagy fekete galléros alak.

— Nem. Csak hazamennék!

— Fél? — kérdezte a férfi, a kemény roppanásban leharapott szivarvégét hátravetett

BARÓ DILLER ERIK VEZÉRŐRNAGY,
Orosz-Lengyelország osztrák-magyar kormányzója.

fejével kopve ki messzire. — Rágyujtok, aztán elkisérem.

— Ó, Hidelvey, nem akarnám...

— Úgy is lent vacsorázom. Mindegy. Egy az utunk.

A komoly, kedvetlen, barna arcra váltogató vörös korongokat vetett a gyujtó lángra, aztán megindultak.

— Hát a mama hol van?

— Egy kis dolga van otthon... — felelt kitérően Arabella és kis fiára gondolt, a ki alig volt hat hetes.

Ezzel meg is állt a társalgás az új kollégák között. Arabella vékony cipőjében a kétes gyalogjáró belső oldalán kereste a szárazabb helyeket; az öreg színész nem igen válogatta,

hogy hova lép, csak a szivarját figyelte. Így érték le a Krisztinába.

— Úgy-e, maga ott lakik? — mutatott át a kerten túl Hidelvey egy emeletes háza. — Jó éjt!

— Igazán nagyon köszönöm, Hidelvey! — fogta meg Arabella a gallér alól nehezen előkerülő kezét.

S azon a kis uton, a vendéglőtől rézsut a házukig, olyan egyedülvalónak, társtalannak érezte magát egyszerre, hogy az utolsó pár lépést már futva tette meg. Hiába rángatott jó egynehányat a csengő fakörtéjén, hiába csilingelt álmából riadva odabent a kis jóság: kiesi fiu, kiesi fiu, sokáig kellett várakoznia a sötét kapu-szögben. Odaát a vendéglő nagy, fehér, hályogos szeméi bánták mervén a Horváth-kert sarkát, a szomszéd kis kocsmában tambura czincogott.

Fáradt volt, ideges, a háta fájt s a kis Dénes születése óta sokszor rohanta meg gondolat-kötőn, mozdulatámasztón valami oktalan félelem... sehogy... sehogy sem találta helyét amá gyötrelmes decemberi hajnal óta sem a színháznál, sem otthon. Próbákról, előadásról ő volt az első, a ki haza sietett s a kiesike minden nyikkánása, sírós mozdulata az anyai aggodalom ezer rejték aijtáját nyitotta meg összerendező lelkében. Hol van a várakozás hónapjainak reménykedő, derült nyugalma, csöndes sétéi, meghitt beszélgetései? Alig hgy fölcsozdott teste, lelke a rettenetes fájdalomból, édes meglepetésből, ki kellett adnia karjából a kis meleg, nyávogó öntudatlanságot egy mogorva, vastag parasztszónyos kérges nagy kezébe s naponta kétszer-négyyszer megmászni a Vár meredekét, kenyeret keresni... Szoptatni, mint az olasz képek szende madonnája, boldog nyugalomban, hogy szeretett volna s lett volna mivel táplálni a kiesit, de új szerződése Feledőhez s az orvos másképp rendelkeztek. Ó, hogy irigyelte a házmesteriét, a ki jött-ment a keblén lógó kis piszkos porontyval s nem kellett semmit bevennie, hogy elűzze magától Isten ajándékát! Tisztába tenni, megmosogatni, bekenni a puha tagocskákat, nem is értett hozzá s ideje se futotta rá, szereptanulásból elhajolva nézte bánatosan a dajka lassu, szeretlen s Lányiné ideges tevé-vevésését. Az éjszakák jól kiérdemelt nyugalma ellillant: sokszor sötét hajnalig panaszolta szívzorító éles ordításban a kis fiu, hogy él...

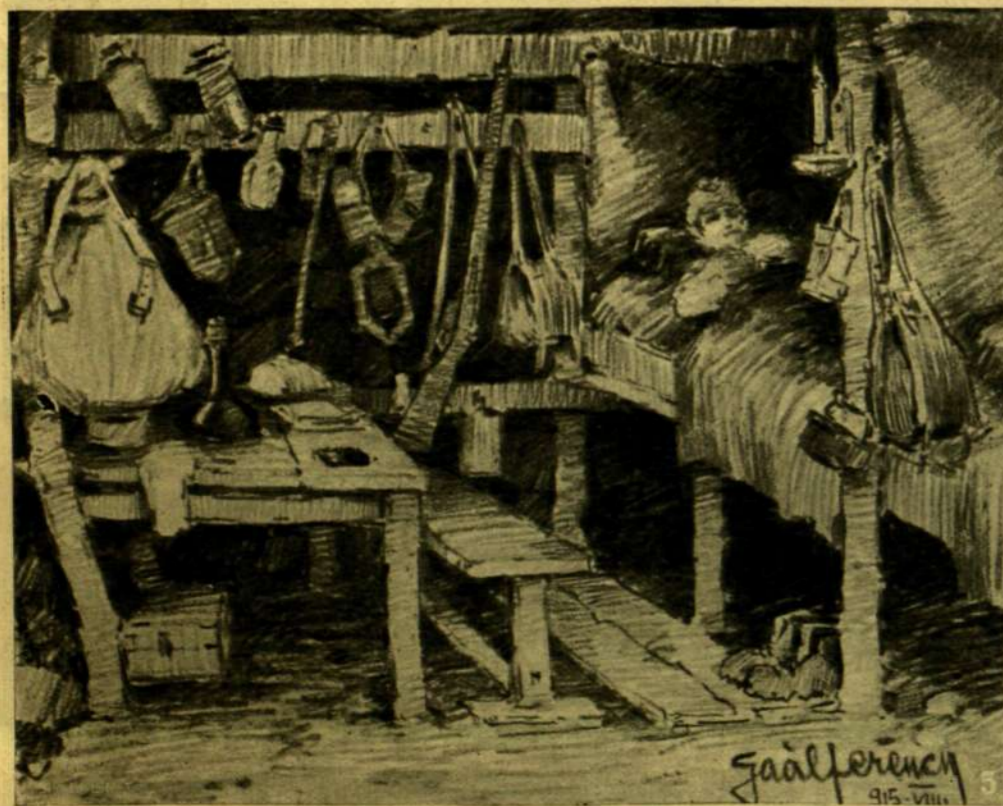
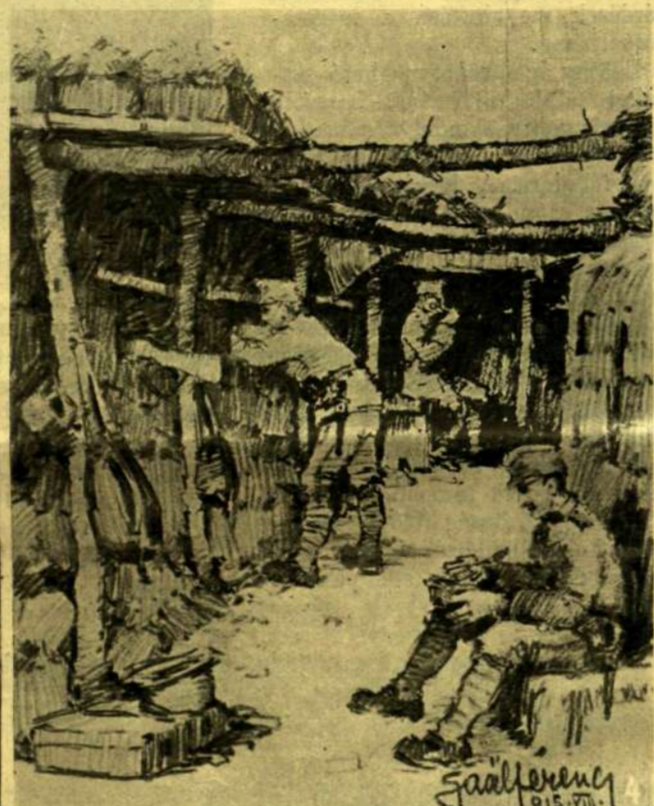
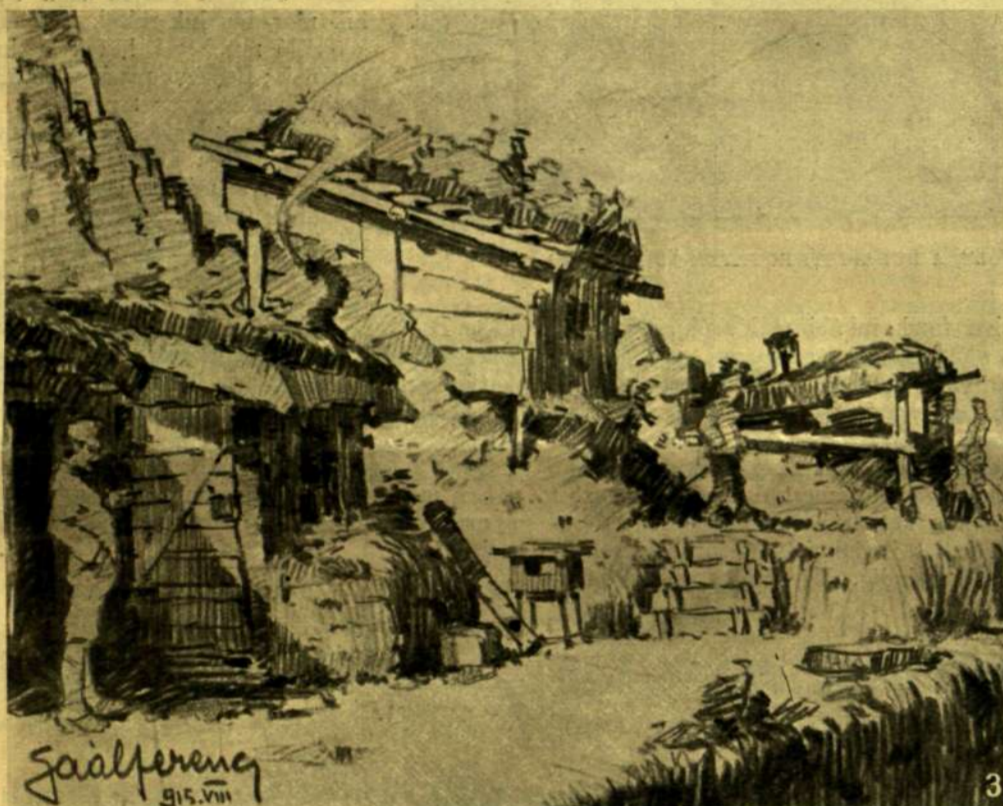
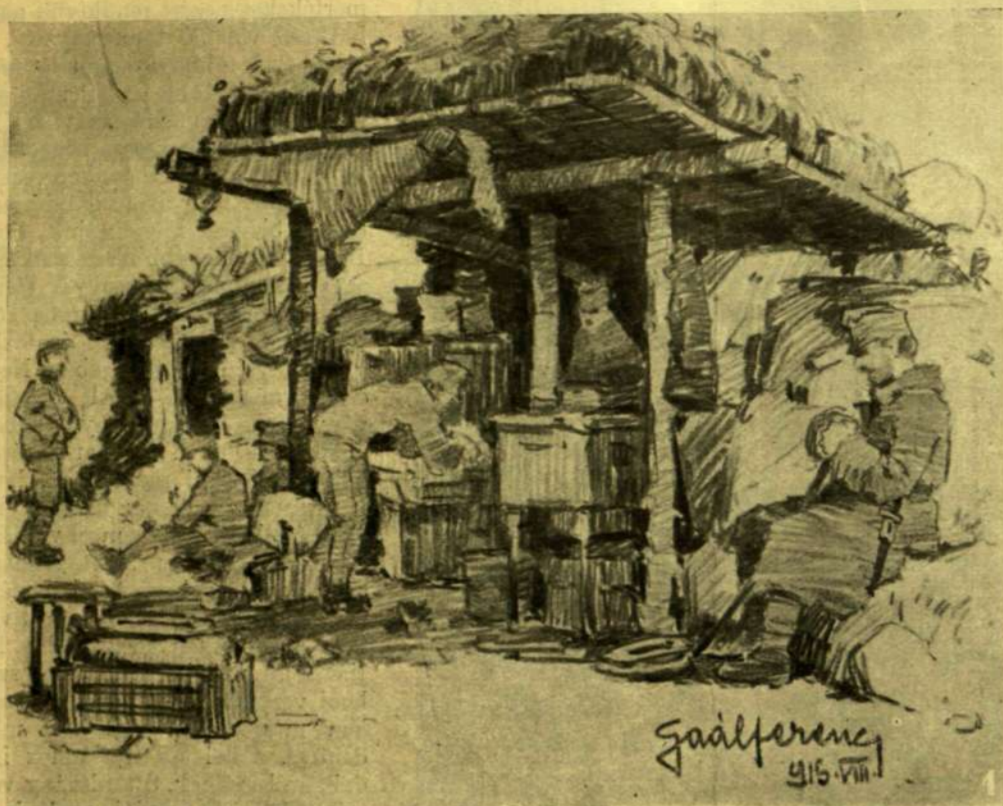
(Folytatása következik.)

PIHENŐ ŐRSÉG A BRESZT-LITOVSKI VÁR UDVARÁN. — Jelfy Gyula, a harcstérre kiküldött munkásainak fölvételei.

1. Sütnek-főznek a bakák. — 2. Figyelő ór a lövészárokban. — 3. Tiszti lakások 2000 méter magasban. — 4. Élet a lövészárokban. — 5. Az én nyaralóm 2000 méter magasban. — 6. Falu az olasz határon.

A DÉLNYUGATI HARCZTÉRŐL. — Gaál Ferenc rajnai.

A ZAWALOWI PÁP VISSZATÉR FALUJÁBA. — Balogh Radolf.

OROSZ GÉPFEGYVER HONVÉD-SZOLGÁLTATBAN.

A TARNOPOL KÖRÜLI HARCZOKBÓL. — Balogh Radolf, a harcstérre kiküldött munkatársunk felvétele.

A SOKALI HIDŐ A BUGON. — Jelfy Gyula, a harostérre kiküldött munkatársunk felvétele.

A PÁRBAJ.

Regény az orosz katonai életből.

Irta Kuprin Ivánovics Sándor.

(Folytatás.)

Romasovnak váratlanul eszébe jutott a gyakorlótéri jelenet, az ezredparancsnok durva kiabálása, a megszegyenültség érzete s az a gondolat, hogy a katonái előtt alázta meg a leg súlyosabb módon, mint egy éretlen ifjút. Az fájt neki a legjobban, hogy szakasztottan úgy fürmedtek reá, mint a hogy néhanapján ő fürmedt reá mai szégyenének hallgató tanúira. S volt ebben a tudatban valami minden rangbeli különbséget megszüntető, valami, a mi lealázta őt úgy tisztí-mint férfiú beszűletében.

S mint a gyermekben — mert volt ő benne még elég gyermekiesség — a boszúnak csakhamar fantasztikus, mámorbaejtő gondolatai támadtak benne. — «Ostabaság! Előttem van még az egész élet» gondolta Romasov és gondolataitól tovaragadva, bátrabban haladt előre és mélyebben lélekzett. «Épen most, mindvalamennyinek trucezárára, már holnap reggel nekülök a tanulásnak és előkészítem magam, hogy beléhessek az akadémiába! Munka! Oh, a munka segítségével el lehet érni mindent, a mit az ember maga elé tűz. A fő, hogy az ember erősen akarjon. Örültem fogok magolni. Aztán, közmegelegedésre, fényesen megállom a vizsgálatot. Egészen bizonyos, hogy mind azt mondják majd: «Mi csodálni való van azon? Hiszen már azelőtt is rendületlenül meg voltunk győződve; oly tehetséges, kedves, nagyképpességű fiatal ember...»

És Romasov meglepő világossággal látja önmagát, a tudós vezérkari tisztet, ki a legnagyobb reményekre jogosít... Nevét felírták az akadémia aranytablójára. A tanárai fényes jövőt jósoltak neki s tanácsolták, hogy maradjon meg az akadémián, de — nem, ő visszatért a csapatához. Századparancsnokként kellett le-szolgálnia idejét. Természetesen a saját ezrednél. Akkor aztán megérkezett ide — és szép, leereszkedő, fesztelen, korrekt és vakmerően

udvariassal volt, mint valamennyi vezérkari tiszt, kiket a tavalyi nagy hadgyakorlatokon az ezredbemutató alkalmával látott. A tiszt társaságtól távol tartotta magát. A durva katonás szokások, bizalmaságuk, a kártya, az ivás — nem, mindez nem neki való; ő nem fedkezett meg róla, hogy pályafutásának és diósőségének itt csak átmenő állomásán van.

Ekkor megkezdődtek a hadgyakorlatok, nagy, kétoldali csata fejlődött. Sulgovics ezredes nem értette meg a rendelkezéseket, megzavarodott, fejvesztette tette az embereket és maga is fejtette — a hadtestparancsnok már kétízben juttatta el hozzá megjegyzéseit a segédtisztjével. «Jaj, százados úr, húzzon ki a bajból, fordult Romasovhoz, «tudja, már a régi barátság kedvéért is; hiszen emlékezhetik reá, halaha, hogyan veszekedtünk egymással. Ugyan, legyen oly szives». Arczán az elfogódottság és a hízkelés kifejezése látszott. De Romasov kifogástalan tisztelgessel hajolt előre nyergében s nyugodt hangon, dolyfósen felelt: «Boesánat, ezredes úr... Az ezredmozdulatokra vonatkozó intézkedés az ön dolga. Az enyém — átvenni és végrehajtani a rendelkezéseket...» A hadtestparancsnoktól pedig már a harmadik segédtiszt jött az újabb megrovással.

Romasov, a esillogó vezérkari tiszt, mind magasabbra és magasabbra lépett a katonai fokozatok ranglétráján... Ekkor munkáslázadás támadt egy nagy vasöntőgyárban. Sürgősen rendelték oda Romasov századát. Éjszaka volt. Tűzvész — óriási, izgatott néptömeg — kövek röpökdték a levegőben... Csinos, deli százados nyargal a század élén, Romasov. «Testvérek», e szóval fordult a munkásokhoz, «harmadszor és utoljára figyelmeztetek benneteket, lövtek!»... Kiabálás, füttyölés, kacaj... Egy kő Romasov vállát éri. De az ő férfias, nyílt arca nem veszti el nyugalmát. Hátrafordul a katonákhoz, kiknek haragot ég az arca, hogy megsértették imádott feljebbvalójukat. «Egyenesen a tömegnek, két-tós rendre szakadok... század tüzelj!»... Száz lövés dördül el egyszerre... Rémes ordítás. Tíz-tizenkét halott és sebesült hevert egy csomóban... A többi rendetlen futással menekül, némelyek térdre borulnak és kegyelemért

könyörögnek. A lázadást leverték. Romasovot feljebbvalóinak köszönete és példás férfiaságának jutalma várja.

Aztán kitör a háború... Nem, a háború előtt Romasov kénkedni Németországba megy. Kifogástalanul megtanul németül, aztán odamegy. Oh, mily mámorbaejtő vállalkozás! Egyedül, egészen egyedül, német útlevelel a zsebében és kintornával a hátán! Épen kintornával. Városlól városra megy, nyaggatja a kintornáját, gyűjti a pfennigeket, hülyén ostobának tettei magát s ugyanakkor titokban tervvázlatokat vesz fel erődítésekéről, katonai raktárakról, kaszárnyákról, táborhelyekről. Örökös veszély ólalkodik körülötte. A saját kormánya letett róla s minden törvényen kívül áll. Ha sikerül értékes híradásokat vinni magával — akkor gazdagság, hivatal és méltóság, tekintélyes állás, hírnév várja; ha nem — akkor bírói tárgyalás, minden formáság nélkül kora reggel agyonlövök valamelyik sánczárókban. Részevően ajánlják fel neki, hogy kösse be szemét egy fehér kendővel, de ő büszkén veti a földre a kendőt. «Azt hiszik talán, hogy egy igazi tiszt fél szemtől-szembe nézni a halállal?» Az öreg ezredes részvétlenül mondja: «Hallgasson reám, ön fiatal, az én fiam is abban a korban van, mint ön. Mondja meg nevé, mondja meg nemzetiségét s börtönbüntetésre fogjuk átváltoztatni a halálos ítéletet. — de Romasov hideg udvariassággal vág a szavába: «Köszönöm ezredes úr, de nem élek szívességgel. Teljesítse kötelességét. Aztán a lövészek szakaszához fordul: «Katonák! mondja szilárd hangon, természetesen németül, «arra a bajtársi szívességre kérék titeket: célozzatok a szívembe!» Egy érzékeny lelkű hadnagy, ki alig rejtheti el könnyét, int egy fehér kendővel. Tűz...

A kép oly élénken és világosan tűnt a képzeleté elé, hogy ő, ki már jó ideje nagy és gyors léptekkel haladt útján s mélyen szedte a lélekzetet, hirtelen megrázkódott és ijedten, görcsösen ökolbe szorult kézzel és szivdobogva állt meg. De mihamarabb bűntudatosan mosolygott magán a sötétségben, összehúzódott és folytatta útját.

De nemskára ismét megragadta gondolatainak fel nem tartóztatható árja. Kitört a borzalmas, véres háború Poroszországgal és Ausztria-Magyarországgal. Óriási csaták, elesettek holttestei, gránátok, vér, halál! Megkezdődött a döntő csata, melytől az egész hadjárat sorsa függ. Csatasorba álltak az utolsó tartalékok. Percről-percre várták az orosz megkerülő hadoszlop megjelenését. Helyt kellett állni az ellenség szörnyű rohamával szemben, helyt kellett állni minden áron! S az ellenség legrémesebb tüzelése és legdühösebb erőfeszítései a Kerenszki ezred ellen fordultak. A katonák megannyi oroszlánként harcoltak, egyetlenegyszer sem tántorodtak meg, bár soraikat nagyon megritkította az ellenséges lövedékek zápora. Történelmi pillanat volt! Ha tartják magukat még egy-két percig, kiragadják a győzelmet az ellenség kezéből. De Sulgovics ezredes megint össze-zavarodott; bátorsága nem rendült meg, de idegei nem bírták a sokkot. Lehunyt a szemét, reszketett, halálisan elsápadt... Már megadta a kürtösnek a jelet a visszavonulásra, a katonák már ajkához emelte a kürtöt, de ebben a pillanatban tajtékkal borított arabs lován elővágatott egy domb mögül Romasov ezredes, a hadoszlop törzskarának főnöke. «Ezredes, ne merjen visszavonulni! Ezen a helyen dől el Oroszország sorsa!...» Sulgovics fellobbant: «Ezredes úr! Itt én parancsolok és viselem a felelősséget Isten és császár előtt! Nem tarthatom a tűz alatt ezredemet! Kürtös, visszavonulni!» De Romasov már kiragadta kezéből a trombitát. «Előre, fiúk! A császár és a haza reátok néz! Hurrá!» Örülten, megrázó üvöltéssel törtek előre a katonák Romasov után. Egyetlen füst-felhőben gomolyodik össze minden és kering valahová az örvénybe. Az ellenséges sorok meg-inganak és rendetlenül vonulnak el. De mögöttük, messze a dombok felől, már megcsilannak az új megkerülő oszlop szuronyai. «Hurrá, testvérek, győzelem!...»

Romasov, ki most már nem is ment, hanem rohant és élénken hadonászott, hirtelen megállt s nagy bajjal eszméletére tért. Úgy érezte, mintha néhány hideg ujj futkosna végig a hátán, a kezén és a lábán, a ruhája alatt, a meztelen bőrén; fején felágaskodott minden hajszála; a szeme fájt az elragadtatás könnyeitől. Maga sem tudta, hogyan ért haza s élénk ál-mából eszméletre térve, ámultan nézte most a háznak jól ismert kapubejáróját, a mögötte levő szegényes gyümölcsösökert s a kert mélyén a fehér házikót.

— Micsoda butaságok nem járnak az ember agyában, — suttogeta zavarodottan. És csüggetegen húzta fejét a felvont vállai közé.

III.

Mikor hazaérkezett, Romasov úgy, a mint volt, köpenyestől s még kardját sem esatolta le, ágyára dől, sokáig fektűt mozdulatlanul s

BUDAPESTI BOLGÁROK, KIK MOST HAZAMENNEK A MOZGÓSÍTÁSRA.

bambán és merően nézett a mennyezetre. Fájt a feje, sajgott a dereka s belsejében oly sivár volt minden, mintha soha sem élt volna ott gondolat, emlékezés, érzelm! Még csak felindulást vagy unalmat nem érzett, hanem csak valami irdatlan, sötétség és közömbösség töltötte el valóját.

Az ablak előtt lágyan halt el a szomorú, zöldes, halovány áprilisi alkonyat. A pitvarban a tisztiszolga foglalatoskodott és óvatosan eső-römpölt valami fémtárggyal.

— Különös, — mondotta magában Romasov — azt olvastam valahol, hogy az ember egy percig sem lehet elgondolkodás nélkül. Én pedig itt fekszem és semmire sem gondolok. Úgy van-e? Nincs úgy, mert épen arra gondoltam, hogy semmit sem gondolkozom — vagyis: valami kerekeseke mégis csak forgott az agyamban. És ebben a pillanatban ismét ellenőrzöm magam, következképpen valamennyire mégis gondolkozom...

És addig-addig foglalkozott ezzel az ostoba, furesa gondlattal, míg fizikailag rosszul érezte magát tőle: mintha a koponyafedele alatt egy piszok, szürke pök terpezkedt volna, melytől semmiképpen sem szabadulhat. Főlemelte fejét a vánkorsól s azt kiáltotta:

— Hainán!...

A pitvarban nagyot esőrent és elgurult valami, nyilván a teaözögőp csöve. A legény berontott a szobába s oly hirtelen és oly nagy zajjal csapta fel az ajtót, mintha kergetné valaki.

AZ ÖREG BOLGÁR ITT MARAD HÁZÓRZÓNEK.

A BUDAPESTI BOLGÁROK.

— Parancs, hadnagy úr! — kiáltotta Hainán ijedten.

— Nem volt itt senki Nikolajov hadnagy! — Nem volt, hadnagy úr! — kiáltotta Hainán.

A hadnagy és legénye közt már régtől fogva egyszerű, meghitt, sőt kissé családias viszony fejlődött. De azért, ha katonai jellegű válaszról volt szó, teszem efelől, hogy: «Parancsára, igen is», vagy «Igen is, nem, hadnagy úr» «Kedves egészségére kívánom», «Nem tudhatom», — akkor Hainán önkéntelenül azon a merev, nem természetes, ész nélkül való hangon kiabálta mindezt, a melyen a csapatnál szolgálatot tevő katonák szokott beszélni tisztjével. Öntudatlan szokás volt az, mely újonckorának első napjaitól fogva bevette magát nála s minden valószínűség szerint élete fogytáig ott is ragadt.

Hainán származására nézve cseremiszt volt, vallására nézve pedig bálványimádó. Ez az utóbbi körülmény bizonyos mértékig érdekelte Romasovot. Gyakran kérdezte ki az isteneit illetőleg, a kiről a cseremiszek magának is eléggé homályos és hiányos fogalmak voltak. Hainán most is azt hitte, hogy a hadnagy most is éféle beszélgetésre készül s azért ravasz mosollyal és várakozásteljesen megállt. De Romasov lomhán azt mondotta:

— Jól van no... Eredj...

— Kikészítem, hadnagy úr, az új kabátodat? — kérdezte Hainán lehagoltan.

Romasov nem szolt és habozott. Igent akart mondani, aztán — német, aztán megint — igent. Nagyot sóhajtott, megszakításokkal, mint a gyermek és bosszúan felelte:

— Hagyjad, nem kell, Hainán... Mivégből is... Hagyjad csak... Hozd be a számovárt, barátom, aztán szaladj el a kaszinóba és hozd meg a vacsorát.

«Ma egész bizonyosan nem megyek oda», gondolta makacsul, de akaraterő nélkül. «Elvégre nem untathatom az embereket minden nap és... Úgy látszik, nem nagyon épülnek ott rajtam».

Elnéjében szilárdnak tűnt fel neki ez az elhatározás, de valahol, a lelke mélyén meghúzódva, megmozdult az az öntudatos alig való meggyőződése, hogy ma éppúgy, mint tegnap s mint a legutóbb elmúlt három hónapnak szinte minden napján mégis csak elmegy Nikolajovékhoz. Minden nap, mikor éjjel után elment tőlük, a jellemtelenségén érzett szégyenletében és felindulásában becsületszavát adta magának, hogy egy vagy két hétig feljőök sem néz, vagy egyáltalán beszűnteti náluk való látogatásait. S addig, a míg hazament, lefeküdt és elaludt, azt hitte, hogy képes lesz minden nehézség nélkül szavát tartani. De az éjszaka elmúlt, lassan és boszontóan zamogott tova a nappal, az est beállt, s megint betegesen és ellenállhatatlanul vonzotta valami abba a tisztá derült házba, abba a lakályos szobába, ahhoz a nyugodt és vidám emberpárhoz s különösen a

Dr. ZNAMENAK ISTVÁN aranyosmaróthi ügyész, Barsvármegye tiszteletbeli főügyésze, lapszerkesztő, a signum laudis-szal és az első osztályú Vöröskereszt díszjelvényével kitüntetett népfelkelő főhadnagy, Zalocsa mellett történt orosz támadás alkalmával hősi halált halt. — Ifjú WOCHER LAJOS a 11-ik huszárezred hadnagya 19 éves korában az északi harctéren. — GUTMANN GÉZA báró hadnagya az északi harctéren. — Az északi harctéren elesett RÓNA ÖDÖN életbiztosítási tisztviselő. 24 éves volt. — BRÜCKER MIKSA, 34. gyalogezredbeli őrmester a harctéren szerzett betegsége következtében a diósgyőri hadikórházban meghalt. — FRIGLY ANTAL, festőművész a m. kir. 31. honvédelmi gyalogezred tart. zászlósa 25 éves korában orosz fogságban meghalt.

Elhunytak még a közelebbi napokban: Idősb GULÁCSY DEZSŐ volt országgyűlési képviselő 77 éves korában Beregszászon. — Szotyori idősb NAGY LAJOS 75 éves korában Arkoson. — MARSCHALKO TAMÁS, a kolozsvári egyetemen a börtvényorvosi tanszék professzora. — Alsó és felső fertős-almási BALOGH ALBIN, a budapesti református egyház presbitere 69 éves korában Budapesten. P. LUKÁCS VITÁLIA, kapucinusrendi áldozópap kiérdemült rendi tartományfőnök 67 éves korában Budapesten. — BELEZNYAI ANTAL, a nagyváradai székesegyház karnagya, híres költő, Budapesten. — BAROKALDY GYÖRGY, cirkuszszíjgató 53 éves korában Budapesten. — DOMBY JÁNOS, szentmargitbányai plébános 56 éves korában. — BRITL KÁROLY, ágylvai plébános 44 éves korában Sopronban.

Özv. dr. RAJACSICH DÁNIÉLNÉ 75 éves korában Bécsben. — Mater tősbóki SOÓRY KAROLINA, az Angolkisasszonyok veszprémi intézetének főnöke 76 éves korában. — Özv. FRÖHLICH JÁNOSNÉ, szül. Boncz Mária magánzónó Budapesten. Az elhunytban Fröhlich János újságíró édesanyját gyászolja. — URBÁN SÁMUEL Lipótné, szül. Herzog Julia Budapesten. — VÖRÖS KÁLMÁNNÉ szül. Wölfl Mária Budapesten. — Özv. CZIFFINGER KÁROLYNÉ, szül. Szöllösy Anna 68 éves korában. — BAYNOVITS ANNA, a bukaresti magyar katolikus leányiskola volt igazgatója, 35 éves korában Vecsésen.

EGYVELEG.

* Ehető csokrok. A newyorki „első tízezer” tagjai egy idő óta nem virágokból, hanem gyümölcsökből csináltatják az ajándéknak szánt csokrokat.

LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál Budapest, VI., Andrássy-ut 21. és minden könyvkereskedésben megrendelhető: MIKSZÁTH KÁLMÁN ÉLETRAJZA Irta VÁRDAI BÉLA A nagynevű író egyetlen részletesebb életrajza. Mikszáth arcképével díszített csinos kartonkötésbe. Ára 2 korona 50 fillér.

kat. Ezekhez természetesen csak szép, ritka, drága gyümölcsöket választanak, és pedig legszívesebben az almát, körtét, cseresznyét, szamóczát, vagy a minék éppen szezonja van. A világos zöld és kék vagy piros szőlőből készült csokor is pompásan hat. Az ehető csokrok divatja nagyon hódít.

Az Esztergom-Szászvári Köszénbánya R.-T. Esztergom megyében a társaságnak szerződésileg biztosított területeken már évek óta végez kutatásokat és ezeket a műveleteket a világháború okozta súlyos nehézségek ellenére a folyó évben is folytatta. A nagy számban eszközölt mélyfúrások és a hajtott kutató aknák kétségtelenné tették, hogy Csolnok és Dorog közöskégek batárának oly részén, melyet eddig meddőnek tartottak, nagy mennyiségű és kiváló szén van. A társaság a felkutatott szén kiaknázását mielőbb meg akarja kezdeni és esztergommegyei termelését jelentősen emelni. A társaság igazgatósága folyó hó 27-én tartott ülésében elhatározta, hogy részvényesit október 11-ére rendkívüli közgyűlésre hívja meg, melynek indítványozni fogja, hogy a nyitandó új bányához szükséges összes beszerzése végett határozza el a jelenleg 6 millió K-át tevő alaptőkének 10 millió K-ra való felemelését, mely célból becsászon ki 20,000 drb egyenként 200 kor. n. é. új részvényt. A kibocsátandó részvények felére, azaz 10,000 darabra biztosítsák a régi részvényeseknek az elővételi jog, a másik fele pedig adassék el a Pesti magyar kereskedelmi bank, a Wiener Bank-Verein és a Salgó-Tarjánai köszénbánya r.-t.-ből álló koncernumnak — melynek tagjai a társasághoz alapítása óta közeli viszonyban állanak — oly kikötéssel, hogy ezek a részvények 1917. végéig piacra nem hozhatók; az elővételi joggyakorlás módjait pedig az új részvények átvételi arányának meghatározásával bízzák meg az igazgatóság.

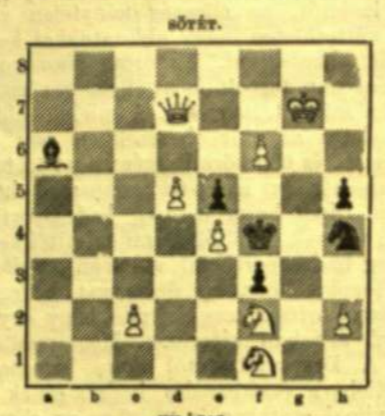
KÉPTALÁNY.

A „Vasárnapi Ujság” 85-dik számában megjelent képtalány megfejtése: Ezt a kerék erdő járóm én.

SAKKJÁTÉK.

A 2972. számú feladvány Berger Jánostól, Gráz.

Világos indul és a harmadik lépésre matot ad.

A 2969. számú feladvány megfejtése Kühne H.-tól.

Világos. Sötét. Világos. a. Sötét. 1. Va4-b5 ... c5xd4 1. ... Ke5xd4 2. Ha3-c4 f matt. 2. Vb5-b2 f matt.

Helyesen fejtették meg: A „Budapesti Sakk-kör” (Budapest). — Hoffmayer Antal (Lipótváros). — Kintal Róbert (Fakert). — Székely Jenő (Győr). — Böcsi Péter (Budapest).

Szerkesztői üzenetek.

Özsi kép. Sajnos, nem szolgálhatunk honoráriummal, mert a vers a legrosszabbak egyike, a miket évek óta láttunk. Pedig sokat láttunk.

A kapitány. Hol lakik az olyan ember, aki most idősejének tartja a huszárkapitány léha szerelmi kalandjait ostorozni? Tehetésgtelten írónak nem fog a világháború sem.

Haláltánc. Igen, egy nagy művészt most tudna nagy dolgot csinálni a haláltánc motívumából, az embereknek lelkébe markolnia, de e vers szerzője nem ilyen nagy művész.

Feloldó szerkesztő: Hoisy Pál. Szerkesztőjei írása: Budapest, IV., Vármegye-utca 11. Lapkiadó tulajdonos Franklin-Társulat IV. Egyetem-utca 4.

Hizelgő, dicséző szó nincs elég ahhoz, hogy a

Diana-arckrém Diana-szappan

tökéletességét hirdessék. Azt csak egyszer kell használni és a széppé varázsolt nő arcán önmaga hirdeti mindent felülmúló értékét. — Széplők a pattanások egyedül ellen-szere, valamint a legrendű készíthetőség és készíthetőség. Diana-arckrém ára . . . 50 fillér Diana-szappan ára . . . 50 fillér Készít: Diana Kereskedelmi R.-T., Budapest, Nádor-utca 6.

KAPHATÓ MINDENÜTT

Kérjük megőrizni, csak egyszer jelenik meg!

Kitünő hegedűket szállít WÁGNER

„HANGSZER-KIRÁLY”

országzerte elismert elsőrendű magyar hangszer és beszélőgépek áruháza

Budapest, VIII. ker., József-körut 15. sz.

Tanulók, tanítók és tanárok körében a legkedveltebb és általuk a legjobban ajánlott hegedűgarnitúráink a következők:

Advertisement for Wágnér violins. It lists various models and prices for different groups (I. to VIII. csoport). I. csoport: Hegedű, 12 K. II. csoport: Hegedű, 20 K. III. csoport: Hegedű, 30 K. IV. csoport: Hegedű, 40 K. V. csoport: Hegedű, 50 K. VI. csoport: Hegedű, 60 K. VII. csoport: Hegedű, 70 K. VIII. csoport: Hegedű, 80 K. The text describes the quality and features of each instrument, mentioning materials like spruce and maple, and the craftsmanship of the instruments.

A hegedűk 1/4 3/4 1/2 és 1/4 nagyságban kaphatók. ARJEGYZÉK INGYEN!

Hegedű-garnitúráink kiváló minőségűről a napenként tömegesen beérkező ellismerő-jevelek tanuskodnak, melyekből helyszükre miatt csak kettőt közlünk:

T. Csög! A részemre küldött II. csoport hegedű-garnitúra teljesen károsított, hisz-síton, hogy tanítványaim is Öntől rendelnek. Szabó Alajos, tanító, N. . . . Tek. Wágnér ur! Ezúton mondom köszönetet pontos kiszolgálásáért, miután a küldött VIII. csoport hegedű-garnitúra nagyserűen bevált. Német József, K. . . .

Jótalálási nyilatkozat. Ha az általunk szállított hegedű bármi okból nem felel meg, kötelezzük magunkat 8 napon belül kicserélni.

Óvás! Figyeljen a „Wágnér” névre, hogy máshoz ne tévedjen.

A szállítás kizárólag előleg ellenében történik.

43-50 ÉVESEK

bevonulásáról, mindennemű jogaikról és lehető kívánságaikról kimerítő felvilágosítást ad

TOLCSVAI NAGY BARNA dr.
a honvédelmi miniszterium önkéntesi ügyosztálya referensének most megjelent könyve:

A 43-50 éves népfölkelők útmutatója.

1. Kik tartoznak és kik nem a népfelkelési bevonuló szemlén megjelenni?
2. Kik vannak a szolgálat alól ideiglenesen felmentve?
3. Kik viselhetik az egyévi önkéntesi karpaszománt?
4. Kik nyerhetik vissza a tisztí rangjukat?
5. Volt tisztek és tisztjelöltek kiképzési tanfolyama.

ÁRA:
1 K 50 fill.

ÁRA:
1 K 50 fill.

A VÖRÖS KERESZT

(A genfi egyezmény ismertetése).

Irta:

MOLNÁR VIKTOR

nyug. államtitkár.

Ára 60 fillér.

Megjelent a Magyar Könyvtárban.

A NEGYEDIK

füzet jelenik már meg

A VILÁGHÁBORU NAPLÓJÁBÓL.

(A «Magyar Könyvtár» új sorozata.)

Mindent felölel, ami a háború teljes és hű képét visszatükrözi: a diplomáciai aktákat, a hadvezetőségek jelentéseit, az egyes csaták leírásait s azokat a közléseket, amelyekből az események érthetővé válnak. Ára 60 fill.

A Magyar Könyvtár szenzációs száma!

Alszakáll vagy paróka az embert csak akkor teszi felismerhetetlenné, ha egyszersmind a szemöldökét is megváltoztatja. Az időtörsénél a homlok és a koponyarész is fontos szerepet játszik. Ha összehasonlítjuk a két első képet, azonnal észrevehetjük, mennyire megváltoztatja az arcot a szemöldök sűrűsítése és a homlokba fésült haj hátrasimítása. A 3. kép azt a változást mutatja, a melyet alszakáll és paróka idéz elő.

Ez a pillangó egy várnak a körvonalait és az ott lévő árnyék elhelyezését és minőségét ábrázolja. A szárnyakra rajzolt jelek a vonalak között nem jelentenek semmit, a vonalakra tett pontok azonban pontos felvilágosítással szolgálnak az árnyék fajtájáról és nagyságáról.

Ujabb példa arra, hogyan változtathatja meg az ember a külsejét. Az időtörségek két pillanat alatt történi.

A hadikémekről általában és különösen az angol kémrendszer titkairól

rendkívül érdekfeszítő leleplezéseket tartalmaz a „MAGYAR KÖNYVTÁR” legújabb füzeté:

EGY ANGOL ALTÁBORNAGY KÉMKEDESE

SIR ROBERT BADEN-POWELL ÖNVALLOMÁSAI

ÁRA 60 FILLÉR.

Megrendelhetők: LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-t. Budapest, VI., Andrásy-ut 21. és minden könyvkereskedésben.

Franklin-Társulat nyomdája, Budapest, IV., Egyetem-utca 4. sz.

41. SZ. 1915. (62. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, OKTÓBER 10.

Szerkesztőségi iroda: IV. Vármegye-utca 11.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám
ára 40 fillér.

Előfizetési
feltételek:

Egészévre — 20 korona.
Félévre — 10 korona.
Negyedévre — 5 korona.

A «Világkrónika»-val
negyedévenként 1 koronával
több.

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meg-
határozott viteldíj is csatolandó.

NEHÉZ TARACZKOK, MELYEK NYILT HELYZETBEN AKADÁLYOZZÁK MEG AZ ELLENSÉG ELŐNYOMULÁSÁT.

A SZERETH MELLÉKI HARCSTÉRRŐL. — Balogh Rudolf, a harcstérről kiküldött munkatársunk felvétele.